

Sygn.akt III AUa 299/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2014r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Bohdan Bieniek (spr.)

Sędziowie: SA Bożena Szponar - Jarocka

SA Dorota Elżbieta Zarzecka

Protokolant: Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2014 r. w B.

sprawy z odwołania H. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji wnioskodawczyni H. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 listopada 2013 r. sygn. akt IV U 286/13

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 299/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 28 listopada 2012 roku, wydaną na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.) przeliczył H. B. emeryturę od dnia 1 listopada 2012 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Organ rentowy wskazał, iż wypłata emerytury podlega zawieszeniu z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia, zaś w celu podjęcia wypłaty świadczenia należy przedłożyć w oddziale ZUS świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych, tj. od dnia 1 stycznia 2002 roku do dnia 31 grudnia 2011 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 251,96 %. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 530 miesięcy okresów składkowych oraz 1 miesiąc okresów nieskładkowych.

Decyzją w/w organu rentowego z dnia 20 czerwca 2013 roku, wydaną na podstawie przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 roku, poz. 267) oraz art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2011 roku, Nr 291, poz. 1707 ze zm.) w zw. z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń

Spółecznych odmówiono wnioskodawczyni prawa do emerytury za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku.

H. B. w odwołaniu od decyzji w/w organu rentowego z dnia 28 listopada 2012 roku domagała się jej zmiany bądź uchylecia. Decyzji tej zarzuciła błędne przeliczenie emerytury od dnia złożenia wniosku, błędne zamieszczenie klauzuli dotyczącej zawieszenia emerytury, ustalenie niekorzystnej podstawy wymiaru świadczenia oraz błędne wyliczenie okresów składkowych.

Wnioskodawczyni odwołała się również od decyzji w/w organu rentowego z dnia 20 czerwca 2013 roku, domagając się jej zmiany w części, w jakiej decyzja ta zawiesza prawo do emerytury za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku oraz nakazania organowi rentowemu wypłaty emerytury poczynając od dnia 1 kwietnia 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od każdej zaległej miesięcznej raty.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu powyższych odwołań wyrokiem z dnia 29 listopada 2013 roku umorzył postępowanie w części dotyczącej odwołania wnioskodawczyni od punktu II ppkt 2a decyzji z dnia 28 listopada 2012 roku w zakresie ustalenia okresów składkowych (pkt I), w pozostałym zakresie oddalił odwołanie od decyzji z dnia 28 listopada 2012 roku (pkt II) oraz oddalił odwołanie od decyzji z dnia 20 czerwca 2013 roku (pkt III).

Z ustaleń Sądu I instancji wynikało, że wnioskodawczyni H. B. urodziła się w dniu (...). Wniosek o emeryturę złożyła w dniu 30 sierpnia 2007 roku. Na podstawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 9 października 2007 roku przyznano wnioskodawczyni prawo do emerytury od dnia 1 sierpnia 2007 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Wypłata emerytury została zawieszona z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia. Na podstawie kolejnych decyzji organu rentowego świadczenie było przeliczane przy przyjęciu wynagrodzenia, które stanowiło podstawy wymiaru składek za różne okresy, na skutek czego wyliczano różne wskaźniki podstawy wymiaru świadczenia oraz doliczano wnioskodawczyni do stażu pracy kolejne okresy składkowe. W dniu 14 listopada 2012 roku H. B. wystąpiła do organu rentowego z wnioskiem o kolejne przeliczenie emerytury oraz o wypłatę emerytury od kwietnia 2012 roku, tj. od ukończenia 60-tego roku życia, powołując się jednocześnie na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie o sygn. akt K 2/12. Na podstawie aktualnie zaskarżonej decyzji z dnia 28 listopada 2012 roku przeliczono wnioskodawczyni świadczenie od dnia 1 listopada 2012 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, przy czym wypłata emerytury podlegała nadal zawieszeniu z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych, tj. od dnia 1 stycznia 2002 roku do dnia 31 grudnia 2011 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 251,96 % i został ograniczony do 250 %. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 530 miesięcy okresów składkowych oraz 1 miesiąc okresów nieskładkowych. Z dalszych ustaleń Sądu Okręgowego wynikało, iż w piśmie procesowym z dnia 8 lipca 2013 roku organ rentowy przyznał, że w decyzji tej błędnie przyjął do stażu emerytalnego wnioskodawczyni 44 lata i 2 miesiące (tj. 530 miesięcy) okresów składkowych i nastąpiło zaniżenie tego stażu o 10 miesięcy. Wypłata emerytury wyliczonej w oparciu o błędną ilość okresów składkowych została podjęta na podstawie decyzji z dnia 17 stycznia 2013 roku od dnia 22 listopada 2012 roku, tj. od dnia opublikowania wyroku Trybunału w Dzienniku Ustaw RP. Za okres od dnia 22 listopada 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku wypłacono wnioskodawczyni wyrównanie. Na podstawie kolejnej decyzji organu rentowego z dnia 29 stycznia 2013 roku staż pracy wnioskodawczyni został skorygowany i ustalony prawidłowo w wymiarze 542 miesięcy okresów składkowych. Kolejną zaskarżoną aktualnie decyzją z dnia 20 czerwca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił wnioskodawczyni prawa do emerytury za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku.

Przechodząc do oceny zasadności odwołań H. B. od decyzji organu rentowego z dnia 28 listopada 2012 roku oraz z dnia 20 czerwca 2013 roku Sąd I instancji wskazał, że odwołanie od decyzji z dnia 28 listopada 2013 roku było zasadne jedynie w części dotyczącej błędnego wyliczenia okresów składkowych. W decyzji tej zaniżono staż ubezpieczeniowy wnioskodawczyni o 10 miesięcy okresów składkowych. Z uwagi jednak na fakt, iż na podstawie decyzji z dnia 29 stycznia 2013 roku staż pracy został skorygowany i organ rentowy wyrównał wszystkie należności z

tego tytułu (co przyznała wnioskodawczyni) na podstawie art. 477¹³ k.p.c. postępowanie w części dotyczącej odwołania od punktu II ppkt 2a podlegało umorzeniu. W ocenie Sądu Okręgowego odwołanie do decyzji z dnia 28 listopada 2013 roku w pozostałym zakresie było niezasadne. Sąd I instancji zaznaczył, iż powyższa decyzja została wydana wskutek rozpoznania wniosku H. B. o ponowne przeliczenie świadczenia złożonego w organie rentowym w dniu 14 listopada 2012 roku. Organ rentowy przeliczył wnioskodawczyni emeryturę według najkorzystniejszego wariantu. Wnioskodawczyni może w każdym czasie złożyć wniosek o przeliczenie świadczenia w sposób przez nią wskazany, jednakże gdyby okazało się, że tak wyliczona emerytura będzie mniej korzystna, wówczas organ rentowy nie ma obowiązku, aby wniosek taki uwzględnić. Odnosząc się do zawartego w odwołaniu zarzutu dotyczącego nieprzeliczenia oraz niewyrównania emerytury od dnia 1 kwietnia 2012 roku Sąd Okręgowy wskazał, iż wnioskodawczyni miała zawieszoną emeryturę wobec kontynuacji zatrudnienia, a w późniejszym okresie wobec wysokości otrzymywanego wynagrodzenia ze stosunku pracy. Zgodnie bowiem z art. 104 ust. 7 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy oraz renty rodzinnej, do której uprawniona jest jedna osoba, ulega zawieszeniu w razie osiągnięcia przychodu w kwocie wyższej niż 130 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. Jak w dalszej kolejności wskazał Sąd I instancji zasady tej nie stosuje się do emerytów, którzy osiągnęli wiek emerytalny, o którym mowa w art. 24 ust. 1a i 1b oraz w art. 27 ust. 2 i 3, z zastrzeżeniem art. 103a. Wnioskodawczyni 60-ty rok życia ukończyła w dniu 24 kwietnia 2012 roku. Zdaniem wnioskodawczyni, skoro w tej dacie nie obowiązywało jej ograniczenie związane z uzyskiwanym przychodem, to świadczenie winno być jej przeliczone i wyrównane za okres od dnia 1 kwietnia 2012 roku do dnia 21 listopada 2012 roku. Sąd I instancji wyjaśnił, iż żądanie przeliczenia emerytury od dnia 1 kwietnia 2012 roku jest niezasadne o tyle, że wnioskodawczyni stosowny wniosek złożyła w dniu 14 listopada 2012 roku. Zgodnie z treścią art. 129 pkt 1 w/w ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2.

W dalszej kolejności Sąd Okręgowy dokonał oceny prawidłowości decyzji organu rentowego z dnia 20 czerwca 2013 roku. Jak wyżej wskazano H. B. złożyła wniosek o emeryturę w dniu 30 sierpnia 2007 roku. Prawo do emerytury zostało jej przyznane decyzją z dnia 9 października 2007 roku od dnia 1 sierpnia 2007 roku. Jak wyjaśnił Sąd I instancji po ukończeniu przez wnioskodawczynię 60-tego roku życia wypłata emerytury nie zostałaby podjęta ze względu na treść art. 103a w/w ustawy, stosownie do którego prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego (od dnia 1 października 2011 roku). W dalszej kolejności Sąd Okręgowy stwierdził, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie o sygn. akt K 2/12 (Dz. U. z 2012 roku, poz. 1285, lex numer 1227132) orzekł, iż art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wyrok został opublikowany w Dzienniku Ustaw z dnia 22 listopada 2012 roku. Jednocześnie w uzasadnieniu w zakresie skutków wyroku Trybunał stwierdził, że z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw traci moc art. 28 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 roku w zakresie w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy. Oznacza to, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury - nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku. Natomiast przepis ten pozostaje nadal w obrocie prawnym i znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w momencie jego wejścia w życie i później, tj. od dnia 1 stycznia 2011 roku lub przed dniem 8 stycznia 2009 roku. H. B. prawo do emerytury nabyła od dnia 1 sierpnia 2007 roku i zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami wypłata emerytury podlegała zawieszeniu,

gdyż wnioskodawczyni kontynuowała zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy. Zmiana tych zasad nastąpiła od dnia 8 stycznia 2009 roku (Dz. U. z 2008 roku, Nr 228, poz. 1507), gdzie został uchylony przepis art. 103 ust. 2a który stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Zatem w okresie od dnia 8 stycznia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku nie było obowiązku rozwiązania stosunku pracy w celu realizacji prawa do emerytury (wyплаты). Reasumując, Sąd Okręgowy wskazał, że do wnioskodawczyni nie znajduje zastosowania dobrodziejstwo wynikające z wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Poza oceną Sądu I instancji pozostaje zaś okoliczność, iż organ rentowy od dnia 22 listopada 2012 roku wznowił wnioskodawczyni wypłatę emerytury. Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt I sentencji wyroku na podstawie art. 477¹³ k.p.c., zaś jak w pkt II i III sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

H. B. zaskarżyła powyższy wyrok w części pkt III, zarzucając mu naruszenie prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie o sygn. akt K 2/12 poprzez brak podjęcia wypłaty emerytury poczynając od dnia 1 kwietnia 2012 roku do dnia 21 listopada 2012 roku.

Wskazując na powyższy zarzut wnioskodawczyni domagała się zmiany decyzji z dnia 20 czerwca 2013 roku poprzez orzeczenie o wypłacie zaległej emerytury za okres od dnia 1 kwietnia 2012 roku do dnia 21 listopada 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami oraz zasądzenia od organu rentowego na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz właściwie zastosował przepisy prawa materialnego, tj. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2011 roku, Nr 291, poz. 1707 ze zm.). Sąd Apelacyjny w całości podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne oraz wykładnię przepisów.

Bezspornym w sprawie było, w świetle prawidłowych ustaleń Sądu Okręgowego, iż H. B. nabyła prawo do emerytury od dnia 1 sierpnia 2007 roku. W dacie tej pozostawała w stosunku pracy z Urzędem Gminy S..

W wyroku Trybunału Konstytucyjnego, który przywołał Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Trybunał ten stwierdził, iż art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 roku, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Dla przypomnienia wyjaśnić wypada, iż przedmiotowa ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych w swoim art. 6 dokonała zmiany w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych między innymi właśnie poprzez dodanie art. 103a, zgodnie z którym - prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Skutki zakresowej niekonstytucyjności przedmiotowego art. 28 są takie, iż z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w

Dzienniku Ustaw utracił on moc w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Oznacza to, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury - nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od dnia 8 stycznia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku. Natomiast przepis ten pozostaje nadal w obrocie prawnym i znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo o emerytury w momencie jego wejścia w życie i później, tj. od dnia 1 stycznia 2011 roku lub przed dniem 8 stycznia 2009 roku.

W świetle powyższych ustaleń faktycznych stwierdzić należy, iż wnioskodawczyni nie należy do kręgu osób, które prawo do emerytury nabyły w przedziale czasowym od dnia 8 stycznia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku, kiedy to nie było obowiązku rozwiązywania stosunku pracy. Wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury od dnia 1 sierpnia 2007 roku. Zarówno w dacie złożenia wniosku o emeryturę, jak i w dacie wydania decyzji przyznającej jej świadczenie, wnioskodawczyni była zatrudniona w Urzędzie Gminy S..

Nabycie przez skarżącą prawa do emerytury miało zatem niewątpliwie miejsce w stanie prawnym, w którym istniał obowiązek rozwiązania stosunku pracy przez osobę pozostającą w zatrudnieniu, która ubiegała się o świadczenia emerytalne. Stosownie bowiem do obowiązującego w okresie od dnia 1 lipca 2000 roku do dnia 7 stycznia 2009 roku przepisu art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do emerytury ulegało zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Argumenty zatem Trybunału Konstytucyjnego przytoczone w uzasadnieniu wyroku z dnia 13 listopada 2012 roku, które zadecydowały o stwierdzeniu zakresowej niekonstytucyjności art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – nie odnoszą się do sytuacji prawnej i faktycznej wnioskodawczyni. Skarżąca znajduje się w innej sytuacji, bowiem nabyła emeryturę w okresie, kiedy dla realizacji prawa do świadczenia wymagane było rozwiązanie stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego praca była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Stąd wejście w życie od dnia 1 października 2011 roku art. 28 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 roku w zw. z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie powoduje, aby skarżąca musiała poddać się nowej treści ryzyka emerytalnego. Przeciwnie, zarówno w stanie prawnym obowiązującym w czasie nabycia przez nią prawa do emerytury, jak również od dnia 1 października 2011 roku ryzyko emerytalne było takie samo, tj. dla nabycia i zrealizowania prawa do emerytury należało spełnić wymogi wieku, stażu ubezpieczeniowego oraz rozwiązania stosunku pracy. Dlatego też w decyzji przyznającej wnioskodawczyni emeryturę od dnia 1 sierpnia 2007 roku zawieszono jej wypłatę świadczenia z powodu nierozwiązania stosunku pracy.

Tożsamość wykładania powołanych wyżej przepisów znajduje akceptację w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2013 r., II UK 330/12, z dnia 25 kwietnia 2013 r., I UK 593/12 i z dnia 24 kwietnia 2013 r., II UK 299/12).

W tej sytuacji stwierdzić należy, iż wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie o sygn. akt K 2/12 nie ma w ogóle zastosowania do wnioskodawczyni, zatem bezprzedmiotowe są rozważania odnośnie skutków tego orzeczenia (*ex tunc* czy *ex nunc*).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 385 k.p.c.